

ישראל אלירז :

הפרופיסור משתעשע

מחזה בשתי מערכות

כל זכויות ההצגה, הקריאה, העיבוד, השידור וההעתקה שמורות למחבר.

ה מ ש ת ת פ י ם

בראל { שני רוצחים
אלבר }
הפרופיסור
מימי, נערת הפונדק
הפונדקי
המקום :
מערכה ב' — בפונדק

מ ע ר כ ה ב'

הבימה חשוכה כמעט. מימין ניצבת דלת בודדה על גבי שתי מדרגות קטנות, כמעט ואינה נראית. אלבר ובראל נכנסים משמאל ולאחר שהות נכנס אף הפרופיסור. מסתכלים סביבם כאנשים המחפשים דבר-מה.

פרופ': האם עדיין רחוקים אנו מאותו פונדק ארור?
אלבר: איזה לילה חשוך!
פרופ': זו שעה ארוכה מאוד שאנו הולכים.. רבותי, אין זה כלל מקום-
ישוב, אי-אפשר שיהיה פונדק במורד הר שמים כזה!
בראל: איננו רחוקים, ארבל, לא, איננו רחוקים!
פרופ': האם אינכם טועים?

- אלבר : אתה החשיכה הזאת!
פרופ' : תמה אני אם הם משתכרים כדי מחייתם.
בראל : הו, כן — הגענו לעיקול־הדרך, ועכשיו.. (מגיע עד לדלת, המסתמנת באור דק)
פרופ' : דלת!
אלבר : פונדק!
בראל : תוכל להזמין כל מה שתחפוץ!
פרופ' : איני יודע אם אני רעב בכלל.
בראל : ארבל, הלילה לא נישן בחוץ, הרי תודה שיש בזה הישג מסוים.
אלבר : פונדק!
פרופ' : דפוק על הדלת!
בראל : (דופק באגרופו על הדלת, פעם ופעמיים) הי, פונדקי!
אלבר : אתה שם, למעלה!
פרופ' : בשעה כזאת!
בראל : הוא ישמח מאוד לקראתנו! (חובט באגרופו)
פרופ' : המסכן!
אלבר : פונדק!
קול : מי שם? רגע!
בראל : התעורר ורד, אשמאי זקן!
קול : הכנסו, הדלת פתוחה!.. הכנסו, רבותי! (בראל פותח את הדלת ונכנס)
אלבר : הורד קצת אור, זקן! אור! אתה שומע? (ממרומי הבימה יורד פנס־לוקס חשמלי ומאיר את הבימה הריקה. השלושה מסתכלים סביבם)
פרופ' : זה פונדק? זה הר!
אלבר : וקצת משקאות, זקן שוטה!
קול : המשקאות בפניה — עוד רגע, רבותי! רק רגע! (אלבר ניגש אל מאחרי הקלעים וחוזר כשהוא סוחב אחריו דוכן־מוזגים שעליו אצטבות טעונות כמה בקבוקי משקה. בינתיים אף בראל נפנה הצדה ומביא עמו שני שולחנות קטנים ושרפרפים. הבמה נעשית מיד פונדק קטן)
בראל : אם אין פונדק, יש לעשות פונדק!
קול : אני יורד! אני יורד!
פרופ' : פונדק! מעולם לא ביקרתי בפונדקים עלובים ממין זה!
אלבר : מעולם לא יצאת את העיר!
בראל : אנו מרבים להתגורר בפונדקים.
(מופיעה נערה צעירה כבת 16-17, לבושה צבעים בהירים ועליונים,

- בידה מגש ומטלית. כשהיא רואה אותם, פולטת קריאת שמחה
 (לעבר התקרה)
- נערה: הו! אבא, אדונים חשובים באו, אדונים חשובים! אבא ישמח
 ביותר לשרת אתכם, אדונים חשובים!
- פרופ': (מלגלג) אדונים חשובים ביותר!
 בראל: ואת?..
- נערה: (ביגשת ומוחה במטלית את השולחנות) חשבתי שזו שיירה של
 חמורים — (הפרופיסור ואלבר צוחקים) אחר חצות... מזה זמן
 רב לא ביקרו אותנו אדונים — זה שבוע ש.. אני מצטערת על
 הריח הרע שבחדר!
- פרופ': גללי חמורים! ללא ספק!
 נערה: זה שבוע שפיינינו את האולם היחיד הזה לשיירת חמורים — מוגר
 האוויר היה רע, בחוץ היה בוץ עד צוואר — לא יכולנו לסרב..
 (הפונדקי נכנס)
- פונדקי: הו! אדונים נכבדים מאד! במה אוכל — (משתחוה)
 בראל: ללא גינונים, זקן טיפש, משקה ומשהו לאכול ושני חדרים, ואף
 מלה עוד!
- פונדקי: כל מה שתרצו, אדונים נכבדים מאד!
 נערה: (לפרופיסור) זו היתה ארווה במשך שבוע!
 פרופ': הו, אני מבין. (מקנח אפו ומשתעל)
 נערה: מתרגלים, אדוני — מתרגלים לכל!
 פונדקי: כל מה שתרצו, רבותי, כל מה שתרצו!
 פרופ': כן, מתרגלים!
- נערה: רבותי! (פושטת ידיה לקבל את המגבעות, שאל תוכן מוטלות
 כפפותיהם הלבנות)
- פרופ': כמה זמן, חושבים אתם, אוכל לשאת את הצחנה הזאת? (משתעל)
 בראל: (מתקרב אל הפונדקי) האם ביקרו אצלך אנשים מן העיר בזמן
 האחרון?
- פונדקי: יודע אתה, אדוני, עד כמה פרנסתנו דחוקה —
 בראל: האם ביקרו —
- פונדקי: דחוקה מאד! (מתלחשים)
 פרופ': (לנערה) האם קוראים לפונדקך „פונדק החמורים“ או „פונדק
 התמרים“?
- נערה: (צוחקת) אתה מצחיק, אדוני! (יוצאת)
 אלבר: (לפרופיסור) כל העניינים החשובים ביותר התחילו בפונדקים
 הקטנים!
- פרופ': חדל להשתטות, אלבר!

- אלבר: (בקינטור קל) עוד אינך מאמין בגודל המעשה שאנו עומדים לעשות!
- פרופ': חמור־גרם! (אלבר צוחק בקול רם. הפרופיסור, בכעסו, נוער כחמור ואלבר מתגלגל מצחוק)
- אלבר: אתה בן־הלוויה הנפלא ביותר שהיה לי מעולם —
- בראל: (לפונדקי) אשר לכסף, אל דאגה!
- פונדקי: כן, אדוני, תמיד לשירותכם!
- (בראל מתקרב אליהם והם מתלחשים סביב לשולחן. הנערה מביאה צלוחית פרחים צהובים ומניחה אותם על השולחן, ביניהם, כשהיא מפזמת)
- בראל: סלקי מכאן את הצהובים האלה, ילדה!
- נערה: כרצונכם!
- פרופ': הו, רגע — לפחות פרח אחד! (נוטל ונותנו בדש־מעילו. הנערה מסתכלת בו, אחר פונה אל אביה, המוזג כוסות בירה)
- נערה: אנשים עשירים מאד, אבא!
- פונדקי: כן, חמודה.
- נערה: אנשים מכובדים ביותר, אבא!
- פונדקי: הו, כן —
- נערה: אין זה דבר פשוט לשרת אנשים ממין זה! (יוצאת בצחוק־משובה)
- פונדקי: הו, לא — ודאי שלא! (מגיש את הכוסות ויוצא)
- בראל: הזקן נראה טפס מפדי שיוכל לשער מה אנו זוממים — פרופיסור..
- אלבר: בראל!
- בראל: ארבל, אנו סומכים עליך..
- פרופ': כן, רבותי.
- (בראל ואלבר פונים הצדה. הפרופיסור נוטל סיגריה מחפיסה שהוטלה על השולחן)
- בראל: אינני סומך עליו, אלבר.
- אלבר: סמוך עלי!
- בראל: הפרצוף הראשון שיפגוש בו יוכל לשכנעו שלא לעשות דבר איום שכזה!
- אלבר: הפרופיסור?!
- בראל: הוא אדם ישר, ובגלל זה אין לו שום חשיבות בשבילנו! עליך להרוג כל כלב שייראה בסביבה!
- אלבר: (חוזר אחריו כתופי) עלי להרוג כל כלב שייראה בסביבה — מדוע?
- בראל: משום שרק כלב עלול להזכיר לו שהוא היה פעם אדם.

- אלבר: משום שרק כלב עלול להזכיר לו שהוא היה פעם אדם. (צחק) משונה!
- פרופ': האם לא תשתו, רבותי? (נוטל כוס בידו)
- אלבר: הו, ודאי!
- בראל: (לאלבר) אני מקווה כי מימי לא יילך בעקבות טלפיו של.. (בקול) הו, בוודאי, ארבל!
- (מקישים כוסות. הפרופיסור אינו מסוגל לשתות יותר מלגימה אחת ופורץ בשיעול קולני. אלבר טופח לו על גבו)
- פרופ': האם אין זה שתן-חמורים, לכל השדים!?! (מוסיף להשתעל ופונה הצדה. השנים מריקים את כוסותיהם)
- בראל: הסתכל בחלאה המעודנת הזאת!
- אלבר: מעולם לא היה רוצח נשוא־פנים יותר ממנו!
- (הנערה מביאה מקלט־ראדיו קטן המשמיע מוזיקה סוערת. מניחה אותו על הדלפק ופורצת בריקוד שובב. השנים אינם מביטים בה, מוסיפים להתווכח בלחש. הפרופיסור מנסה להתגבר על שיעולו וזורק מבטים אל הרוקדת. בראל ניגש ומכבה את הראדיו. ריקודה נפסק כמו הופתה קצר חשמלי. משתחוה. הפרופיסור מוחא כפיים. פורצת בצחוק משוחרר. הפונדקי חוזר)
- פונדקי: החדרים מוכנים, אדונים נכבדים! (איש אינו שם לב לכניסתו ולהכרותו)
- בראל: עלינו לכתוב מיד מה שיש לנו לומר להם!
- פרופ': בשעה זו?
- פונדקי: החדרים מוכנים, אדונים נכבדים!
- אלבר: זקן, צבעים ובדים!
- פונדקי: האם אתם ציירים, אדונים נכבדים?
- בראל: כדי שהם יראו מה שיש לנו לומר להם!
- אלבר: הרבה צבעים!
- פונדקי: מהיכן אביא בדים, אלוהים שלי?
- בראל: כדי שהם ידעו שיש לנו מה לומר להם, כדי שהם יאמינו במה שאנו אומרים להם!
- אלבר: טפש זקן, הבא שני סדינים וצבעי־שמן, שחור ואדום!
- בראל: אל תחשוש לכסף — אנו נהפוך אותך לאיש עשיר!
- אלבר: ומספריים!
- פונדקי: אלוהים שלי! בוודאי — אני הולך — אני רץ.. (יוצא)
- בראל: ארבל, זכור — הם רואים באזניהם כינשופים — הם שומעים בעיניהם כחרשים —
- אלבר: הם מפלצות!

- בראל: עלינו להסתכל בהם כבדגים, כך יקל עלינו לדוג אותם!
פרופ': ניסוח שמעורר בי צמרמורת, אם להודות על האמת! (שולפים סיגירות ומעשנים. אלבר ובראל פונים הצדה, הפרופיסור קרב לדוכן-המוזגים, אל הנערה)
נערה: מה הם מבקשים לצייר, אם מותר לי לשאול?
פרופ': את האמת!
נערה: בשביל מי?
פרופ': בשביל האזרחים!
נערה: לשם מה?
פרופ': אינני יודע —
נערה: האם זה חשוב?
פרופ': מאד — מאד!
נערה: (מצטחקת) אדוני, אבל איך אפשר לצייר את האמת?
פרופ': זה פשוט בתכלית.
נערה: איך זה פשוט בתכלית?
פרופ': אנו מציירים להם מה שעליהם לדעת — מה שלא יידעו מעצמם אם לא נצייר אותו להם!
נערה: וזו האמת?
פרופ': מוטב היה שתעזרי לזקן להביא הנה את הדברים! עלינו למהר!
נערה: בוודאי — אם רצונך בכך! (מתחייכת ויוצאת)
בראל: ארבל, עליך יהיה לנסח את ההודעה לעתונות ולראדיו.
אלבר: קציף-התעמולה!
פרופ': אך אינני יודע מה לומר להם —
בראל: מצוין — וזאת תאמר להם בדרך המשכנעת ביותר!
(נכנסים הפונדקי ובתו. בידי הפונדקי שני סדינים ודלי צבע שחור. הנערה אוחזת בשלושה מכחולים גסים)
פונדקי: רבותי, לרשותכם, רבותי! צבע-העגלות שנשאר במחסן!
אלבר: מצוין! (נוטל לידי את הסדינים והמספרים וגוזר כל סדין לשניים. הנערה עוזרת לו בכך)
בראל: (לפונדקי) אתה יכול להסתלק לכל השדים, הו!
פונדקי: אם רצונכם בכך. (מחווה קידה ויוצא)
פרופ': איך תכתבו את הדברים בלא שיחשדו שאתם מתלוצצים?
בראל: דע — כדי להגיע אל האמת עליך להתלוצץ, שאם לא כן לא תהיה די רציני —
פרופ': ובכן..
אלבר: הכל מוכן —
בראל: כתוב „בוז לסדר הישן!“ ארבל, יש לך ניסוח פחות משמיץ?

- פרופ': הו, לא! הרי זה מתקבל על הדעת למשמע־אוזן ואינו מחייב ביותר?
- בראל: מצוין! (אלבר כותב, כשהוא כורע על ברכיו) הוסף סימן־קריאה!
אלבר: זהו! ועכשיו..
- בראל: „הלאה ה..” מה אתה מציע?
- אלבר: „השלטון המושחת!”
- פרופ': „החינוך הקלוקל!”
- בראל: אני בעד שלוש פעמים „הלאה!” באותיות פזורות!
- נערה: נפלא! (מבודחת מאד. איש אינו שם לב אליה. מציצה מאחורי גבו של אלבר)
- בראל: איך זה? שלוש פעמים אותה מלה משכנעת יותר מאשר פעם אחת אותה מלה ושלא במפורז...
- פרופ': זה חסר תוכן!
- בראל: אם כך, כתוב אותה.. יקל עליהם להבין! (אלבר כותב)
- נערה: יש תלות את האמת לייבוש!
- פרופ': רעיון מצוין! (השנים תולים את שתי הסיסמאות על מדפי המשקאות למול הצופים, ורק עכשיו מתברר שלא נכתב כאן ולא־ כלום, חוץ מקווים וכתמים)
- בראל: את השאר נסיים בבוקר — אינני מסוגל להמציא עוד שום דבר חשוב!
- אלבר: (מסתכל במעשה ידיו) זה נראה לא כל־כך רע.. ה?
- בראל: (מוזג לעצמו עוד כוס בירה ומחווה בה לעבר הסיסמאות) זה יהיה הקרב האחרון, ארבל!
- פרופ': אני בטוח!
- בראל: האזרחים יילכו אחרי סמרטוטים מלוכלכים אלה וישפכו את דמם! (מגחך)
- פרופ': אני בטוח!
- נערה: כן, אני בטוחה!
- אלבר: יחי העם!
- בראל, נערה: יחי! יחי!
- פרופ': (מבולבל קמעה) יחי! בוודאי!..
- בראל: רואה כמה האמת פשוטה — יש רק להמציא אותה!
- אלבר: (מתבונן בסיסמאות בהתלהבות) זה נראה נהדר..
- בראל: הי! פונדקי! (הזקן מופיע)
- פונדקי: החדרים מוכנים, אדונים נכבדים!
- בראל: כן, אנו הולכים לישון..
- פרופ': השעה מוקדמת, רבותי —

- בראל: אתה רשאי להישאר ולהשתעשע עם הילדה החמודה של הזקן
הטפש הזה!
- פונדקי: (בסבר מטומטם) כן, בוודאי.. (הנערה צוחקת)
- אלבר: רק אל תשכח ללכת לישון, ארבל!
- פרופ': הו.. (מגחך אל עצמו) ומה עם ה —
- בראל: (לפונדקי) בעוד שעתיים תעיר אותנו!
- פונדקי: כרצונכם, אדונים!
- בראל: (מנמיך קולו) האם יש לכם כאן כלבים?
- פונדקי: שנים.
- בראל: חנוק אותם!.. מיד!
- פונדקי: (גדהם) אדוני!.. (בראל תוחב לו שטר בידו, פני הפונדקי מאירים)
- הו, בוודאי, אדוני! (הנערה פורצת בצחוק)
- בראל: (לאלבר) האם לא צריך היה לקשור את הפרופיסור הזה ברצועה
של כלב? (צוחקים ויוצאים)
- פונדקי: (לעצמו) אדונים מכובדים, ומשונים! (טומן את השטר בכיסו.
מסתכל בסיסמאות) איזה ציורים... משונים!
- (הנערה מסתרקת. הפונדקי מספג את הכוסות ליד דוכן-המזיגה.
הנערה נוטלת מכחול וכותבת בכתב ילדותי וגם על גבי הדוכן,
למול הצופים, „פונדק” ומציירת אזני חמור)
- פרופ': מה זה?
- נערה: פונדק!
- פרופ': ולולא כן לא היינו יודעים?
- נערה: עכשיו זה פונדק באמת — פונדק-החמורים! (השנים צוחקים)
- פרופ': עליך ללכת לישון, נערה? (הנערה מחייכת. הפונדקי פורץ בצחוק
ופוסק מיד. הפרופיסור מסתכל לעברו באי-נוחות) כבר הרבה
אחרי חצות — ודאי עליך להשכים קום. (אותו צחוק מצד
הפונדקי)
- נערה: הזקן שמח, זה הכל!
- פרופ': מדוע שמחת כל-כך לבואנו?
- נערה: (כנפגעת) הו, אדוני.
- פרופ': הרי העירונו אתכם בשעה מאוחרת כזאת!
- נערה: לא תבין —
- פרופ': והם גסירות..
- נערה: אדוני..
- פרופ': מדוע שמחת כל-כך?
- נערה: איננו זוכים לביקורים תכופים של אנשים מכובדים כל-כך!
- פרופ': מכובדים כל-כך...

- נערה: די לחוש את כפפות המשי הלבנות שלכם, לאחר טלפיהם
המטונפים של החמרים!
פרופ': הו!
- נערה: בפונדק עלוב כשלנו הרי זו כעין הכרה במעמדו של הפונדק כראוי
להכנסת אורחים נכבדים.
פרופ': ומה היה עד עתה?
- נערה: אורווה, או מעין־אורווה, לשירות המבריחים העוברות בהר —
האנשים החשובים אינם יכולים להגיע הנה במכוניותיהם..
פרופ': עכשיו נדמה לי שאני מביין. תשתי אתי?
- נערה: הו, בוודאי, אדוני..
פרופ': על חשבוני!
נערה: (צוהלת) הו!
פרופ': עוד כוס אחת. פונדקי — וכד שלם של בירה!
נערה: הרהו!
- פונדקי: כן, אדוני! (מגיש)
פרופ': יכול אתה ללכת לישון, פונדקי זקן. (הנערה צוחקת)
פונדקי: הו, בוודאי — איחולי, אדוני! (יוצא)
- פרופ': ח־חן.. (מוזג לשניהם) שת־חמורים! (צוחקים. מגיש לה, מריקה
מחצית הכוס בלהיטות. הוא אינו שותה. מוסיף למוזג לה)
פרופ': אני חושב שלא היית צריכה לרקוד לפניהם — (אינה עונה, עיניה
בפוס הגדולה) אסור לרקוד לפני מי שאינו מביט בך!
נערה: אתה הבטת בי!
פרופ': הם לא ביקשו ממך שתרקדי —
נערה: אני רוקדת כשמתחשק לי לרקוד!
פרופ': והם — הם לא הביטו בך!
נערה: אתה..
- פרופ': הו, אין זה חשוב.. לא, אינך מבינה!
נערה: אינני כועסת עליהם כלל — מחר בבוקר הם יאמרו שאני המארכת
הטובה ביותר שבאיזור!
פרופ': מה את מתכוונת לעשות?
נערה: לא מה שהם יבקשו ממני!
פרופ': את מוצאת חן בעיני..
נערה: אתה מוכן להתחתן אתי?
פרופ': (צוחק)
- נערה: גם אתה מוצא חן בעיני..
פרופ': פיתפתי־ביצים.
נערה: (מתחננת) ארבל..

- פרופ': הו, לא! אל תקראי לי כך!
 נערה: (צוחקת) כרצונך, אדוני!
 פרופ': לא! אינך מבינה.. (נתלית על צווארו ומנשקתו. שהות. מביטים זה בזה. פורצים בצחוק)
 נערה: האם אין לי שפתיים מתוקות?
 פרופ': רבים אמרו לך?
 נערה: אמור לי גם אתה!
 פרופ': יש לך — (הנערה פורצת בצחוק רם עד שאין שומעים את תשובתו של הפרופיסור. מנשקת לו)
 פרופ': יש לך עיניים יפות, כמו של כלבלב חמוד!
 נערה: (צוחקת)
 פרופ': הן מחליפות גונים עם כל ליטוף.. (מגפפה)
 (נחלצת מידיו ומדליקה את הראדיו. עולים צלילים רפים, חלומיים. במרחק נשמע שיקשוקה של רכבת)
 נערה: שומע?!. השעה שתים — רכבת של שתים אחר חצות..
 פרופ': (ניגש אליה ומחבקה מאחור) אין לראות דבר.
 נערה: לילה ורכבת של משא —
 פרופ': רכבת שחורה בחשיכה!
 נערה: (פונה לעברו) למטה, בגיא, נמשכים הפסים עד לצפון..
 פרופ': (נוכר בשערותיה) פרחי גרניום פראיים בגיא, ובצפון הם הופכים עוזרד.
 נערה: רכבת זו עוברת את כל הארץ הקטנה בכל לילה..
 פרופ': לארפה (מנשקה בקו אנכי ממצחה עד לסנטרה) ולרחבה! (מנשקה לרוחב פניה. קצב נשיקותיו קצב הרכבת המתרחקת)
 נערה: באחד הלילות ברחתי מן הפונדק וטיפסתי על הרכבת ההיא שהולכת לצפון..
 פרופ': כלבלב חמוד! (נשמעות נביחות כלבים, יללה עזה, ואחר שקט מטריד. השנים עומדים בלי נוע. הצלילים בראדיו משתנים, עליזים וגואים יותר)
 נערה: לאן פניכם מועדות?
 פרופ': לעיר.
 נערה: ומה אתם מתכוונים לעשות שם?
 פרופ': איזה רצח חסר-חשיבות..
 נערה: (צוחקת כלבדיחה) ומי המועמד?
 פרופ': למה?
 נערה: לרצח חסר-חשיבות!
 פרופ': (צוחק לתוך שערה) ראש-העיר! (השנים מתגלגלים בצחוקם)

- נערה : חבל שאינני יכולה להצטרף אליכם !
- פרופ' : הו, כן — חבל..
- נערה : אך, בעצם, מדוע לא ?
- פרופ' : אם את רוצה..
- נערה : כן, אם אני ארצה אותה, התי ?
- פרופ' : האם כבר רצחת הרבה בני־אדם בחיידך ?
- נערה : לא, אבל זה נראה לי אפשרי מאד. (מדגימה לו בשובבות חניקה. הוא משתחרר, מחבקה, צוחק. הראדיו עובר למנגינת ואלס. השנים מתנערים וסובבים בריקוד ותוך כדי ריקוד וצחוק היא מפטירה) רק דבר אחד לא ברור לי, מדוע עליכם ללכת עד העיר כדי לרצוח את ראשהעיר ?
- פרופ' : מה פירוש ?
- נערה : בשעה שהוא נמצא כאן, בקומה השנייה ? (צוחקים מאד) האם אתה מספר בדיחות כאלו לכל הנערות שאתה פוגש ?
- פרופ' : הו, לא — רק לאלו החביבות עלי ! (פוסקים מריקודם. הפרופיסור מתנשם, מכבה את הראדיו. היא מתירה את עניבת־הפרפר שלו. הוא אינו מתנגד) כלבלבון חמודון שלי ! (משתחררת ממנו ורצה בעיגול. הוא רץ לתפוס אותה) הו, אינני יכול להשיגך, שדה עליזה שפמותך ! (יוצאת בריצתה אל מאחרי הקלעים וחוזרת מיד ובידה כסא־נדנדה הקלוע נצרים)
- נערה : עכשיו תוכל לשבת ברווחה ולספר לכלבלבון שלך עוד סיפורי־אימים, התי ?
- פרופ' : (מתישב ומתנדנד. היא חולצת את נעליו ומנעילה אותו אנפילאות־לבד) כך הרבה יותר טוב — הרבה יותר טוב ! (הנערה מגישה לו כוס בירה. שותה) בירה לא רעה ! (הנערה צוחקת, תוקעת לו סיגרית בין שניו) אש ! (מחפש בכיסו אחר גפרורים ומעלה את האקדח. שהות. הנערה מסתכלת באקדח ופניה מרצינות קמעה) אקדח ! נו, אז מה ?.. (טומנו בחזרה) הביאי לי אש, מותק !
- נערה : אקדח — טעון ?
- פרופ' : הו, כן ! אל תיחסי לזה חשיבות כל־כך !
- נערה : אם כן, התכוונת ברצינות..
- פרופ' : מה ?
- נערה : שאתם עומדים..
- פרופ' : (מהמהם. מציתה לו את הסיגרית)
- נערה : (אטית. קולה ללא גזון) הוא למעלה, אדוני.
- פרופ' : הו, לא, לא, לא ! אין לנו מה למהר — (קם ופושט את מעילו

- השחור) אין זה דוחק עד כדי כך! (שהות) כל הלילה עוד לפנינו.
 הה? (צובט את לחיה)
 נערה: (לאחר שהות) גשם מתחיל לרדת..
 פרופ': בוץ!
 נערה: השיירות תתעכבנה בדרך.
 פרופ': בוץ עד צוואר!
 נערה: הו, אני מצטערת שלא נשארו עצים להסיק את התנור..
 פרופ': זה בסדר! (יוצאת וחוזרת ומביאה חלוק הדומה לחלוקן של הפרופיסור)
 נערה: מוטב שתתעטף בחלוק.
 פרופ': הו — זה מופר לי.. (מבקש לצחוק ואינו יכול) בוודאי, בוודאי!
 (לובשו ושוקע בכסא־הנדנדה. הנערה מתישבת למרגלותיו)
 נערה: האם יש לך עוד סיפורי אגדות?..
 פרופ': אמרת שהוא ישן שם למעלה?..
 נערה: כן, אני אוהבת אגדות — אינני יוצאת הרבה מן הפונדק הזה —
 עם האגדות אני יוצאת רחוק יותר מכולכם..
 פרופ': האם את בטוחה שהוא ראש־העיר?
 נערה: כן, והוא גם אוהב אותי.
 פרופ': ובכן, הקשיבי — האם — הו, השתדלי להבין אותי, הו?.. יחד
 עלינו לחסל אותו!
 נערה: לחסל — —
 פרופ': כמו באגדות. האם אין זו יכולה להיות חווייה מרתקת?
 נערה: כן, אבל אני מפחדת.
 פרופ': (צוחק) עדיין את תיגוקת!
 נערה: (קמה) לא! אני יכולה לנסות..
 פרופ': מצוין! עלינו להיות גיבורים וחזקים — עלינו לשמור זאת בסוד.
 נערה: האם יש הכרח להמית את ראש־העיר?
 פרופ': בוודאי!
 נערה: הווא..
 פרופ': ועליך להאמין לי!
 נערה: הוא עשה עלי רושם חביב דווקא.
 פרופ': (קם, מתהלך, מתקשה לנסח את דבריו, נימתו ריטורית, כמו אינו
 מדבר אליה) העיר הזאת זקוקה לפיתוח, להתרחבות, לסיעוף
 רשת הכבישים ומסילות־הברזל, לריבוי בתי־ספר ובתי־אולפן
 עליונים.
 נערה: האם אתה מדבר אלי?
 פרופ': העיר הזאת זקוקה לחוון, לבטחון, לתקוה, ל..

- נערה: מי אמר זאת?
- פרופ': מי?.. הם! שם למעלה!
- נערה: (צוחקת בלבביות) לעולם לא אדע מתי אתה מתלוצץ ומתי אתה מדבר ברצינות.
- פרופ': ואם אגלה לך כי אסון הרפכת שקרה בחדש שעבר, הוא שהיה אחראי לו במישרים — קנייתה של רכבת חדשה תאפשר מעילה חדשה!
- נערה: (צוחקת)
- פרופ': וחשבונותיו בבנקים בחו"ל — ושמותיו הבודויים —
- נערה: (צחוקה גובר) זה כביר!
- פרופ': הוא כחול־הזקן, הוא המכשף רע־הלב — הוא האשמדאי המקרין שזנבו בין רגליו.. אינך מאמינה לדברי!
- נערה: אתה אומר את הדברים בדרך משעשעת כל־כך עד שאין זה חשוב אם הם אמת או שקר!
- פרופ': איננו יוצאים עם נשים — והלא יכולנו לעשות זאת, והדבר היה אף משעשע הרבה יותר, אך איננו עושים זאת ואת עדיין אין את מאמינה בנו!
- נערה: יש לך חושי־הומור נדיר! (שהות. מצטרף אליה בצחוק, לאחר התפפחותו מן הוואריאציה שלו על דברי בראל ואלבר אליו במערכה הראשונה) אתה אורח מוזר, אינך פוסק לדבר עמי על מדעי־המדינה ואני אוהבת אותך — ואני אשה.. (מושיטה לו את שפתותיה, הוא מגפף את ראשה) והשעה מאוחרת.. ואפלולית..
- פרופ': כלבלב חסר־בעלים..
- נערה: אתה מאלף־הכלבים הממשלתי..
- פרופ': (מגחך אל קרבו)
- נערה: אתה מעביר בי רעד, נדמה לי שצפרני מתארכות ומתקשות מאליהן ואני נעשית צפור־טרף!
- פרופ': לרצות, כמו באגדות־הילדים הנפלאות ביותר!
- נערה: אתה אומר דברים איומים, ואני אוהבת להקשיב לך.
- פרופ': אגדות־הילדים הנפלאות ביותר.. (מדגדג אותה. צוחקים) כל מה שעליך לעשות הוא להיפנס לחדרו עם האקדה, להעיר אותו ולומר לו — „אדוני ראש העיר, האזרחים מוציאים אותך להורג בשם החופש“..
- נערה: „אדוני ראש העיר, האזרחים מוציאים אותך להורג בשם החופש“..
- פרופ': „השוויון..“
- נערה: „השוויון..“
- פרופ': „והאחוה!“

- נערה: „והאחוהו!“ .. „אדוני ראש־העיר, האזרחים מוציאים אותך להורג בשם החופש, השוויון וה—“ .. ומה עוד?
- פרופ': האחוהו!
- נערה: „והאחוהו!“ בסדר?
- פרופ': מצרין! מהגם שאין לזה כל קשר לענין, אך — הו, כן, ואל תשכחי להזכיר לו את הצדק!
- נערה: כן, זה חשוב מאד — אך האם הוא יאמין לי?
- פרופ': ודאי שלא, ואז תירי בו!
- נערה: „בשם ה—“
- פרופ': זה בצחוק, מעין מעשה קונדסות, וזה מותר לך והוא לא יאמין ש..
- נערה: „בשם החופש — ה — —“
- פרופ': שבאמת האזרחים מוציאים אותו —
- נערה: השוויון והאחוהו!
- פרופ': להורג!
- נערה: והצדק!
- פרופ': כן, בוודאי! אך על תתעכבי על זה, שהרי ענין זה אינו ברור כל־כך.. נשתה לכבוד המאורע, הה? (מוזג לשניהם)
- נערה: מעולם לא הייתי מסוגלת לחשוב בעצמי על דברים נפלאים שכאלה.. צריך להיות גאון!.. אך אם הוא ישאל אותי: „מי שלח אותך, חמודה?“
- פרופ': האזרחים, האזרחים, אמרי לו!
- נערה: מי הם האזרחים?..
- פרופ': (מוציא מפיו קול־נפץ כיריה) ואז הוא לא יוסיף לשאול אותך עוד. חבל שהזמן דוחק עלינו, אחרת היינו עורכים לו טכס מכובד, היסטורי כמעט, הייתי אומר. היינו מזמינים את תזמורת מכבי־האש וכמה דגלים צבעוניים ו... לחייך, עלמתי הנפלאה! (מקישים ושותים) בירה מצוינת! (מוזג לעצמו עוד כוס. שותה. היא משתעלת) והיינו מבקשים מן ההמונים לבוא ולהריע — והם היו עושים זאת ברצון — הכל בהתאם לדוגמות ההיסטוריות שבידינו — הוא היה ודאי רווה נחת מהצגה כזאת — היינו טובעים מטבעות עם פרצופו הסימפאטי של ראש־העיר, ובולים.. כן, הוא ראוי לכל החינגה הזאת, הידיד הזקן שלי — ודאי שהוא ראוי לכל גינוני־המלכות..
- נערה: האם אי־אפשר לעשות כל זאת, זה היה יכול להיות נפלא!
- פרופ': ..ואת..
- נערה: שמי מימי!
- פרופ': ואת, מימי, תיעשי הדמות הנערצה ביותר בהיסטוריה החדשה.

- יכתבו לכבודך שירים ומחזות ורחובות ייקראו על שמך ואביך יקבל פונדק במרכז העיר — (שותה)
- נערה: ותזמורת! ובולים ו — — (הפרופיסור צוחק צחוק רם) אל תצעק כל-כך.. אתה עלול להעיר את האדונים המכובדים ואת ראש-העיר והכל ייעלם כמו באגדות-הילדים הנפלאות ביותר..
- פרופ': (צוחק, משתהה, אחר מביט בה בתמהון) הנערצת ביותר..
- נערה: וכל מה שעלי לעשות, לשם כך, הוא לירות בוקן החביב הזה —
- פרופ': (קולו יגע יותר) האם את בטוחה שראש-העיר ישן למעלה?
- נערה: כן, הוא מחכה לאחת השיירות.
- פרופ': (אינו מוצא מלים) האם זה נאה להעיר אותו משנתו? (הנערה פוקעת בצחוק)
- פרופ': איך אני נראה.. מימי?
- נערה: מצחיק.. (הפרופיסור מנסה לחייך, מעווה את פניו, טובל מטפחתו בכוס הבירה ומלחלח את ערפו)
- פרופ': דומה שהקור גובר והולך..
- נערה: הו, כמה חבל שלא נשארו עצים!
- פרופ': אפשר ששלג יירד ויכסה את הלילה השחור וההולכים בו ישאירו את עקבותיהם העמוקים..
- נערה: בעונה זו אין שלג יורד!
- פרופ': (מבולבל, מבקש לשנות את הנושא) אין משהו עליז בראדיו?
- נערה: בשעה זו?
- פרופ': (מתלבט) ודאי שלא.. פרחי גרניום — האם את אוהבת פרחי.. (היא ניגשת אל דוכן-המזיגה להביא עוד בירה. הוא, לעצמו) מימי.. מהיכן אני זוכר שם זה?..
- נערה: כן, אדוני?
- פרופ': כן, זה היה כלבלב חמוד..
- נערה: אתה משונה. (מוזגת לו כוס, הוא דוחה אותה) האם נשאר לנו עוד זמן לפטפט שטויות? הוא עלול להתעורר!
- פרופ': מימי..
- נערה: ראש-העיר!
- פרופ': להתעורר?.. כן.. עליו להתעורר! עליו להתעורר מיד! עלינו להעיר אותו ולהודיע לו על כל מה שעומד לקרות לו! עליו לברוח!
- נערה: (צוחקת) אתה פנטסטי!
- פרופ': אינך מבינה? עומדים לרצוח אותי!
- נערה: עלי להקדים אותם — אני אעשה זאת! תן לי את האקדח!

- נערה: זה יכול היה להיות הערב הנפלא ביותר בחיי.. אולי בכל-זאת.
(בנימת לעג) פרופיסור?..
- פרופ': אי-אפשר שהם צודקים, אי-אפשר.. גם אם הם משכנעים אותנו בכך, אין כל קשר בין שני הדברים! אל לך להאמין להם.. אל לך להאמין לי!..
- נערה: „אדוני ראש-העיר, האזרחים מוציאים אותך להורג בשם החופש, השוויון וה..“ (פורצת בצחוק קולני. הפרופיסור אינו מוצא את מקומו, פושט מעליו את חלוקת-הבית ולובש את המעיל השחור)..
מה היתה המלה האחרונה — לעולם לא אזכור אותה!
- פרופ': הם פשוט שודדי-דרכים — ליסטים!
נערה: הו, כן, זכרתי — „האחוה!“
- פרופ': בשם אלוהים, די לך להיות מפלצת קטנה! (צחוקה נקטע מיד)
- נערה: אני?.. משונה — נדמה לי שמוטב יהיה לי ללכת להעיר את האדונים.
- פרופ': לא, אל לך לעשות זאת!
נערה: אם כך, מדוע לא תקרא למשטרה?..
- פרופ': למשטרה?.. (ממרומי הבמה יורד טלפון)
- נערה: הנה הטלפון! (אינו זע) אם כן, אתה הולך אתם.. (שהות. הנערה הודפת את הטלפון כלפי מעלה והוא נמשך אל-על אך נראה משם לצופים)
- פרופ': (מבולבל) הבטחתי להם — הם בוטחים בי — הה, מעולם לא עמדתי פנים-אל-פנים עם הרשע —
(הנערה מנקה את השולחן, מפנה את הכוסות ומסלקת את השולחנות והכסאות אל מאחרי הקלעים. על הבמה נשאר רק דוכן-המוזיגים וכסא-הנדנדה. כל אותו זמן הפרופיסור מדבר והנערה אינה שמה לב לדבריו)
- פרופ': מדוע נעניתי להם?.. הרי לא פחדתי, הם נראו לי אדיבים והגונים ככל שאר תלמידי. הם לא איימו עלי — הם לא הכריחוני לעשות דבר.. מדוע לא התנגדתי להם?.. אולי משום שבטוח הייתי כי אין הדבר רציני כלי-כך, אמיתי כלי-כך — שאין זה אלא מעשה קונדס?.. כן, וזה שיעשע אותי..
- נערה: (בקול יבש ומתוך שיעמום גלוי) „אדוני ראש-העיר, האזרחים מוציאים אותך להורג..“
- פרופ': יש להודיע לו שיברח! יש להזהירו!
- נערה: „בשם החופש, השוויון וה..“ לכל-הרוחות!
- פרופ': לא, איננו גיבורים, איננו מרדנים — אנחנו הרפתקנים משועממים..
אולי מבקשי אגדות, לאחר שלא נותרו לנו עוד מהן.. אין עוד



נפתלי בזס : רישום

- אגדות! בחיים לא נותרו אגדות.. לכן הם נעשים מסוכנים הרבה יותר, מעניינים פחות.. אמיתיים פחות — אכזריים יותר!
- נערה: (באותו קול משועמם, וכשהיא מסיימת את נקיון הפונדק) „אדוני ראש־העיר, האזרחים מוציאים אותך להורג..”
- פרופ': (צווח פתאום כלפי התקרה) ראש־העיר! ראש העיר! (הנערה מוחאת כפיים. הפרופיסור מסתכל בה בפיוור־נפש)
- נערה: אתה נואם טוב, פרופיסור!
- פרופ': הוא שמע אותי?
- נערה: הוא ישן כמו שיירה של חמורים!
- פרופ': עלינו להודיע לו..
- נערה: להודיע לו מה?
- פרופ': שעליו להסתלק מכאן כל עוד נפשו בו!
- נערה: הו, לא, פרופיסור — יש לו כאן עיסקה חשובה ביותר.
- פרופ': באיזה חדר הוא ישן?
- נערה: דרך ארוכה עשה עד שהגיע לכאן.. הוא לא יאמין.
- פרופ': באיזו קומה? מימי! באיזו קומה?..
- (אלבר נכנס במרוצה כשלגופו תחתונים לבנים וארופים וגופיה בעלת־שרוולים, מרופטים עד להבהיל, בניגוד מדהים לחליפות־הערב המגוחצות)
- אלבר: היכן הפונדקי המטומטם?
- נערה: מה הבהלה הזאת? (צוחקת למראהו)
- פרופ': מה קרה?
- אלבר: שמענו רעש מן החדר הסמוך — מי נמצא שם?
- פרופ': עכברים!
- נערה: לא!
- אלבר: דברי!
- נערה: ראש־העיר!
- (אלבר נדהם, מסתכל בשניהם בפקפוק, אחר נמלט בחזרת. הפרופיסור והנערה מחליפים מבטים. הפרופיסור מתקין את עניבת־הפרפר שלו ומחליק את שערותיו)
- פרופ': לא הספקנו..
- נערה: אתה מפחד, פרופיסור?
- פרופ': אין זמן לכך!.. מה אומר להם?.. איך אנסח את דברי? איך אסביר להם שלא אסכים לעולם.. שאסור להם לעשות מה שהם מבקשים — איך אסביר להם מבלי להיראות שוטה בעיניהם..
- נערה: ומה איכפת לך להיראות שוטה?
- פרופ': הו, לא! שהרי אז הם לא יתיחסו לדברי בכובד־הראש הראוי.

- נערה: אז מה?
- פרופ': אומר להם שהחלטתי..
- נערה: לבגוד בהם!
- פרופ': כן — אין זה ניסוח מהוקצע, אך הוא נכון!
- נערה: סיגריה?
- פרופ': הו, לא..
- (אלבר ובראל נכנסים במרוצה. לגופות שניהם לבנים מרופטים, בידיהם אקדחים. למראיהם הנערה פורצת בצחוק רם. ניגשת לראדיו ומדליקה אותו. רעש צרחני)
- בראל: היכן הוא? (הנערה מצביעה כלפי מעלה)
- פרופ': כן, הוא ישן!
- אלבר: ישן!
- בראל: סגרי את הקופסה המחורבנת הזאת!
- נערה: (סוגרת ומחווה קידה) כן, אדוני המכובד! (פורצת בצחוק, מתעסקת בקישוט שערותיה בפרחים הצהובים שעל דוכן-המזיגה)
- בראל: ובכן, מה אתה מחכה, ארבל!
- נערה: פרופיסור, קדימה!
- אלבר: שתקי!
- בראל: (שהות) היא יודעת הכל, זה?
- פרופ': הכל?
- בראל: פטפטן עלוב! אפס!
- אלבר: (לנערה) היכן מדרגות הפניסה השניה?
- בראל: הוא עלול להימלט בכל רגע!
- אלבר: היכן המדרגות?
- נערה: „אדוני ראש-העיר, האזרחים מוציאים אותך להורג בשם החופש, השוויון והאחווה!“ הצלחתי הפעם, פרופיסור, זה?
- אלבר: מטורפת! (אלבר והנערה יוצאים אל מאחרי הקלעים)
- בראל: איך העזת?
- פרופ': לא, אינני יכול — אינני יכול — ידעתי שלא אוכל, אף כי, ואתם יודעים זאת יפה, רוצה הייתי לשתף עמכם פעולה —
- בראל: אינך רוצה לומר שלפתע אתה מפחד?..
- פרופ': לא, אינני מפחד — אני אינני מסכים — זה הכל! אינני יכול..
- בראל: ומה יהיה על הצדק?
- פרופ': זהו רצח!
- בראל: מעולם לא היטבת לנסח את דבריך בקיצור ולענין!
- פרופ': ואף-על-פי-כן..
- בראל: אינך יכול להיסוג!

- פרופ': זהו רצח!
 בראל: פרופיסור!
 פרופ': לא אינכם יכולים לעשות הכל בשם..
 בראל: טיפש! (נכנסים מימי ואלבר)
 אלבר: נעלנו את כל הדלתות — הוא לא יוכל להימלט עוד!
 נערה: כן, אדוני!
 פרופ': כן, אני יודע שאתם תלמידי ובחורים טובים, אבל אתם מבלבר-
 לים — מעוצבנים קצת יותר מדי —
 אלבר: מהו מפטפט?
 פרופ': הלוא יכולתי לא ללכת אתכם — יכולתי לקרוא למשטרה! (מצביע
 על הטלפון)
 בראל: ומדוע לא עשית זאת?
 פרופ': משום שלא רציתי לעשות זאת — משום שלא ייתכן למסנר אתכם
 למשטרה רק משום שאתם מבקשים לרצוח ראש-עיר.. אתם
 אינכם יכולים להתכוון לעשות זאת ברצינות..
 בראל: מעולם לא ידעתי שאתה שוטה כל-כך!
 נערה: הוא אדם טוב!
 אלבר: זה לא מספיק!
 פרופ': במשטרה לא היו נוטים להאמין לשטות שכזאת..
 בראל: ואני חשבתי שבזמן שהכלב אינו אתך אתה פיקח יותר!
 נערה: מימי!
 אלבר: בלמי את פוך, פתיה מזונזנת! (מימי צוחקת)
 פרופ': אני אבוד, רבותי! אני אבוד! אינכם יכולים לבקש ממני לעשות
 זאת — אינכם.. אינני מבין איך לא נותרו לי זכרונות שיגנו עלי..
 איך מכל 50 השנים המשועממות שלי לא נשאר דבר שיעצור בי
 מלהסכים.. להשתעשע אתכם?.. מה על התרבות, האמת, האלוהים..
 (אלבר פורץ בצחוק. הנערה מוחאת כפיים בהתלהבות)
 בראל: אין לנו פנאי לחזור אל ספסל-הלימודים!
 פרופ': אבל, אתם אינכם..
 בראל: (מאיים) אם לא תבצע מה שהחלטנו, נוציא אותך כאן להורג..
 (אלבר ניגש אל הדוכן ושותה)
 פרופ': לא!.. אתם אינכם יכולים..
 נערה: „אדוני הפרופיסור, בשם האזרחים..“ (אלבר מתיו כוס בירה
 לתוך פרצופה)
 פרופ': אינכם יכולים.. (מנסה לחייך) תלמידים משונים, תלמידים משונים!
 אתם דומים לאש — אף היא חיה בזכות מתנגדיה, ואולם, בו ברגע
 שנצחונה שלם, כמוהם — אף היא מנוצחת וכלה!

- אלבר : פילוסופיה !
- פרופ' : אמת ! זו אמת !
- אלבר : פילוסופיה !
- בראל : אם אשכנע אותך, עוד פעם אחת, שאין זה רצח — האם תרצח אותו ?
- פרופ' : דעו, זו האמת ! זו כל האמת !
- בראל : פוי ! (רוקק, הפרופיסור נסוג לעבר הפתח המדומה וכמו חוסמו בגופו).
- פרופ' : לו יכולתי לשבת עכשיו במנוחה ולהתרכז במחשבותי, ודאי הייתי מוצא מה להשיב לכם — אולי אף הייתי משכנע אתכם — ומציל בכך את ראש־העיר ! (נכנס הפונדקי, ידו חבושה) דומה שבילבלתם אותי כהוגן !
- פונדקי : מה מתרחש כאן, רבותי ? לרשותכם, רבותי !..
- אלבר : לך לכל הרוחות !
- פונדקי : כרצונכם, רבותי !
- (הפרופיסור פונה אל הפתח ורואה את ראש־העיר, שאינו נראה לקהל. צווח)
- פרופ' : ראש־העיר ! ראש־העיר !
- (אלבר ובראל יורים לכיוון ראש־העיר ומדלגים על הפרופיסור שקרס)
- פונדקי : אדונים משונים, ילדה.
- (מימי רצה אל הפרופיסור. הפונדקי ניגש אף הוא, מרימים ומניחים אותו בכורסה. הפונדקי, בנעימה של אכזבה משועממת): הם לא פגעו בו ! (מחפש בכיסיו. מוציא את האקדח ומחזירו באדישות) אין לו פרוטה ! (מימי מביאה כוס בירה ומטלית, מרטיבה את פרצופו, מרפה את עניבתו. הפונדקי ניגש עד דוכן המזיגה ומתחיל למנות את כספיו בשלווה מרובה) דלפון בחליפת־ערב שחורה ! אדונים משונים, ריבונר־של־עולם, אדונים משונים !
- נערה : (מנסה להעירו) פרופיסור, פרופיסור ! הם לא רצחו אותך !
- פונדקי : הניחי לה, ילדתי, הניחי לו לזקן הזה !
- נערה : עליו לדעת שלא רצחו אותו !
- פונדקי : מה זה חשוב ?..
- נערה : לא ! הם לא רצחו אותך !
- פונדקי : ודאי שהוא יודע שלא.. אנשים משונים !
- נערה : האם הוטב לך ?
- פרופ' : עדיין לילה ?.. הו, אני רועד.. (מביאה לו את החלוק ועוטפתו בו)
- נערה : עליך לעלות למעלה ולנסות להירדם.

- פונדקי: מימי, אין לו פרוטה לדלפון הזה!
 נערה: אבא..!
 פרופ': הו, לא! לא! לא! עלי ללכת מכאן ובכל המהירות — עכשיו — —
 עלי ללכת.. (מתרומם, היא תומכת בו, מלבישתו בחלוק)
 נערה: אתה איש טוב! (הפונדקי צוחק את צחוקו)
 פרופ': את..
 נערה: לא, אינני לועגת לך..
 פרופ': עלי ללכת, כן, עלי ללכת.. (תוהה ומוטרד) עלי למצוא את מימי..
 (מכניס את ידו לתוך כיסו ושולה את האקדח) מדוע לא איימתי עליהם?.. מדוע לא הפחדתי אותם?..
 פונדקי: חמש לירות שמונים.. פוי! (רוקק)
 נערה: משום שזה היה משעשע אותם!
 פרופ': כן.. אך הרי מישוהו היה חייב להוכיח להם שאין הם יכולים לעשות כל מה שמתחשק להם..
 נערה: עליך לנוח..
 פרופ': אני הולך, ילדה — הישארי.. הישארי כאן.. (קולו תוהה) מישוהו הרי היה מוכרח..
 נערה: לאן תלך, פרופיסור?
 פונדקי: (פורץ בצחוק) פרופיסור!
 נערה: לאן תלך?..
 פרופ': החוצה.. (יוצא)
 נערה: (שהות ארוכה של שקט, מבחינה בידו הפצועה של אביה) מה קרה לידך?..
 פונדקי: הו, שום דבר.. הכלבים שרטו אותי כשחנקתי אותם..
 נערה: כש.. מה?..
 (נשמעת יריה. הנערה מוציאה קול צווחה)
 נערה: הוא!
 פונדקי: (בשלוות נפש) לא! האדונים המשונים הרגו את ראש-העיר שברח..
 נערה: הו, לא! (נלפתת)
 פונדקי: אם כך, עלי לצלצל למשטרה, כאזרח נאמן של המדינה — (הטלפון יורד אליו. מחייג את המספר. מפהק) האלו.. מי?.. לא, מן הפונדק.. כן — אינני שומע.. קרה כאן משהו.. איזו תאונה.. לא, אין זה דחוף, אדוני! כן, בגשם הזה — הה, אתם יכולים לבוא מחר בבוקר! (מפהק)
 נערה: כבר בוקר, אבא..
 פונדקי: לא, לא חשוב, זה בסדר! (מפהק) לילה טוב!

- נערה : כבר בוקר !
- פונדקי : מה ?.. לא, הענין לא יברח !.. כל טוב — שלום ! (הטלפון מתרומם ונעלם. מפהק) עלינו ללכת לישון, חמודה שלי, במזג-האוויר הרע הזה ! (ניגש ותולש את הסיסמאות) ציורים משונים ! זה היה לילה משונה קצת.. (מתרחק לעבר היציאה) צריך לבקש מן הדוד בעיר שישלח לנו שני כלבים חדשים.. (מאחרי הקלעים) אינך באה ?..
- (האור דועך כמעט. הנערה ניצבת ליד דוכן-המויגה ואצבעותיה מחליקות את שולי הצילינדרים. שהות. בראל ואלבר נכנסים בדממה. הנערה נפנית ורואה אותם. אינה נרתעת, אינה נבהלת. דבריה שלווים, בלי שום נימה אמוציונלית, יבשים כמעט)
- נערה : אתם ?..
- בראל : בירה ! (מניחים את אקדחיהם על דוכן-המויגה. מוזגת להם)
- אלבר : בירה מחורבנת ! (פורץ בשיעול)
- בראל : שתן-חמורים ! (רוקק)
- נערה : היכן הוא ?..
- בראל : מי ?
- נערה : הו, לא.. שום דבר ! (השנים מתלחשים ביניהם. הנערה מוסיפה אל נפשה, בהתקרבה מעט אל הקהל) האם יש לזה חשיבות שהפרופיסור מת.. או לא-מת ? אינני יודעת — אינני מבינה — אבל הכרח שיהיה הדבר איכפת למישהו.. שיהיה דבר-מה בזה שהוא מת, או לא-מת.. שיהיה בזה דבר-מה בעל חשיבות יוצאת-מן-הכלל — — מדוע ?..
- בראל : בירה, מותק !
- אלבר : (בצחוק) המשטרה מבקשת את עזרת הציבור בחיפושיה אחרי..
- נערה : כן, אדונים נכבדים ! (מוזגת. נוטלים סיגריות, הנערה מדליקה להם אש)
- בראל : את המארכת הנפלאה ביותר.. רוצה שאגיד לך משהו מצחיק ? — את..
- נערה : כן !
- בראל : אנחנו אוהבים אותך.. טפשי, מה ?.. ועוד משהו — (קולו לוחש) חיפשנו אחר הצדק לא על-מנת למצוא אותו אלא כדי לומר שהוא איננו.. (צוחק)
- נערה : (מנסה להצטרף לצחוקו) יש משחקי-ילדים שכזה.
- בראל : יש !
- אלבר : אצא ללקוט זר ענקי של פרחי-גרניום..
- בראל : זר-ענק ! (אלבר חובש את הצילינדר ומעלה כפפותיו. מחווה קידה

לנערה, מגתך ויוצא. שהות, רק אור חיור מאיר את הבמה)
 בקטע אחרון זה על השחקנים להישמר במיוחד מכל התפייטות קולית.
 על הדברים להיאמר בפשטות, בלי שום גון חלומי או רומנטי — מהגם
 שיש להדגיש את המעבר שבין הדברים האמורים בזה לקטע הקודם. יש
 לשים לב במיוחד לשהיות בין פסקות השיחה, החייבות לתת את תחושת
 הסטאקאטו, החשובה כאן. בשיחה זו אין הם פונים איש לרעהו; כל
 אחד מהם מדבר אל עצמו. לא נותר דבר משותף ביניהם, אף לא המלים
 (עצמן)

- בראל: הביטי בעיר המנצנצת שם למטה!
 נערה: עוד מעט יעלה השחר —
 בראל: על העיר המנצנצת!
 נערה: וייראו אנשים כבדים היוצאים לעבודתם הקשה — והתרנגולים
 יוסיפו לנקר באשפה כאתמול.. (שהות)
 בראל: הביטי בעיר המשועממת שם למטה!
 נערה: בעוד רגע יעלה השחר —
 בראל: על העיר המשועממת!
 נערה: ואפשר שתינוקות חדשים יראו אור ראשון בבוקר זה — או שזוג
 צעיר יעזר אחר ליל-הבתולים.. (שהות)
 בראל: הביטי בעיר המתמוטטת שם למטה!
 נערה: הבט בשחר!
 בראל: עיר מתמוטטת! רק רעידת-אדמה או שטפון מוכיחים שוב ושוב
 שהכל עומד על מקומו רק במקרה — שהכל עומד עד להתר-
 מוטטות —
 נערה: השחר חיור כמו האיש הכבד היוצא לעבודתו הקשה —
 בראל: שהכל קיים רק משום שעדיין לא התמוטט!
 נערה: חיור כתינוק שראה אור לראשונה — כגופות הנוג החדש לאחר
 הלילה הגדול..
 בראל: לו היתה הסופה מסירה את הגגות האדומים והשחורים הללו,
 היית רואה את האימה..
 נערה: את בני-האדם!
 בראל: את השקר והקטטה והעמדת-פנים וגניבת-הדעת והריקות —
 נערה: את החיים — את החיים עצמם!
 בראל: את נערה קטנה וחולמנית ולא אינטליגנטית למדי.
 נערה: האין זה נפלא לעמוד במקום רם כליכך — אתה רואה את הבתים
 עומדים זה ליד זה והאנשים ממהרים כנמלים בדממה ובלי לגעת
 זה בזה..
 בראל: (צוחק לאטו)

- נערה: מכאן כליכך קל.. לסלוח להם — (שהות. בראל מערה אל פיו
את כוס הבירה וקם ממקומו)
בראל: עלינו למהר!
נערה: ודאי, היום עולה עליכם..
בראל: את..
נערה: אט אט, אך בבטחון נפלא ומאיים!
בראל: נערה משונה! (חובש את הצילינדר ונוטל את כפפותיו ומתחיל
להעלותן לאטו)
קול
הפונדקי: מימי!
בראל: היש עוד כלבים ממין זה?
נערה: אני באה! (נוטלת את הצילינדר של הפרופיסור ומעבירה את
אצבעותיה הדקות על שוליו)
בראל: הו! (צוחק) סליחה!.. גשם — שוב חוזרים ימי סופה — אי־אפשר
יהיה לצאת עם הכלבים שיטילו את מימיהם ושיטיילו מעט..
(מגחך אל קרבו, גיחוכו נקטע) אין לראות דבר! (הבימה
מחשיכה כליל) אשמאי זקן, אור!
נערה: (בקול נוגה ורפה) כבר בוקר!
בראל: (צווח בכל כוחותיו) אור! אור! אור!

מ ס ך